

EEN EENZAME KERST

Kerstspel in drie bedrijven

door

JAN TOL en ASTRID DE HAAN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN EENZAME KERST** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JAN TOL en ASTRID DE HAAN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Klaas Haagsma - boer

Marie Haagsma - zijn vrouw

Janneke Haagsma - hun dochter

Hannie Hendriks - huishoudster

Jaap de Koning - knecht

Klara van der Weg - zuster van Marie

DECOR:

De eetkeuken van de familie Haagsma. Er staat minimaal een grote keukentafel met vijf of zes stoelen daaromheen, een soort van dressoir met enkele laden en deurtjes. Verdere aankleding naar eigen inzicht en mogelijkheden. Een deur in een van de wanden leidt naar de andere vertrekken.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat zien we dat Jaap en Hannie aan de keukentafel zitten en een dubbele boterham met niets erop eten. Zij hebben over hun werkkleding een dikke jas aan en een sjaal om. Jaap draagt een wollen muts en Hannie draagt gebreide handschoenen. Zij kijken somber voor zich uit.

JAAP: *(zonder op of om te kijken)* Het weer is weer bar en boos, Hannie. *(neemt hap van zijn brood)*

HANNIE: *(ook zonder op of om te kijken)* Het is bar en boos dat er geen kachel brandt, Jaap. Bar en boos. *(neemt hap van haar brood)*

JAAP: *(kijkt nu schichtig om zich heen)* Kijk uit wat je zegt, Hannie! De muren hebben hier oren.

HANNIE: Wie moet ons nu kunnen horen? Zelf zitten ze in de kamer te eten. *(grinnikt even)* Maar één ding hebben we gemeen, ook daar brandt de kachel niet!

JAAP: “Dat is nergens voor nodig”, zegt Haagsma, “Dan trek je maar een extra trui aan”. Nee, Hannie, die neemt zijn vermogen mee het graf in.

HANNIE: *(mopperend)* Het is toch wat, Jaap. Zelfs zijn dochter Janneke verzorgt hij niet goed. En dat kind is al zo zwak.

JAAP: Nou, kind? Die loopt ook al tegen de dertig.

HANNIE: *(glimlachend)* Ja, die heb ik nog geholpen op de wereld te komen. *(zuchtend)* Want ook de vroedvrouw was hier niet welkom. Te duur, hè? “M’n eigen vee haal ik er ook zelf uit”, zei Haagsma, “Dus kunnen we dat wicht ook zelf halen”. *(schudt haar hoofd)* Je had haar moeten zien, Jaap. Het was omstreeks deze tijd rond de kerst. Niets stond er klaar voor de geboorte van een kind. “Nergens voor nodig!”, riep hij uit toen ik er naar vroeg. “Zal een eenvoudige, simpele dienstmeid hier de dienst uit gaan maken!” Ik zei niets meer, maar het werd een zware bevalling. Sinds die tijd is mevrouw ook zo veranderd en berust ze in alles wat hij doet en zegt. Daarvoor kwam ze nog voor ons op als Haagsma weer eens tegen ons liep te schelden en te tieren. Nee, sinds die tijd is het er allemaal slechter op geworden, Jaap.

JAAP: Dat jij het hier zo lang hebt uitgehouden, snap ik niet.

HANNIE: En jij dan?

JAAP: Ik werk hier niet zo lang als jij, Hannie. Ik ben hier nu ongeveer tien jaar. Maar jij? Toch gauw dertig, denk ik.

HANNIE: Ja, het was net voor de geboorte van Janneke dat ik hier kwam. En dat is ook de reden dat ik hier nog steeds werk. Ik wil

mevrouw en Janneke niet in de steek laten.

JAAP: Ik ook niet.

HANNIE: *(verwonderd)* Jij ook niet? *(kijkt hem onderzoekend aan)* Ik heb nooit geweten dat jij zoveel om mevrouw gaf.

JAAP: Eh... dat doe ik ook niet... eh... tenminste... eh... *(even valt er een stilte)*

HANNIE: *(geschrokken)* Jij bedoelt toch niet dat jij hier blijft om Janneke!

JAAP: *(nervuus)* Dat zei ik niet! Ik zei... eh... ik zei... ik zei niets!

HANNIE: Jaap! Jaap Koning, toch! Als Haagsma hier lucht van krijgt, dan kun je wel inpakken. Hij geeft niets om zijn dochter, maar hij staat ook niet toe dat er ook maar één man in haar buurt komt. “Ze zijn alleen maar op mijn geld uit”, bromt hij. *(dan gaat de deur met een zwaai open en staat Klaas Haagsma breeduit in de deuropening)*

KLAAS: *(tierend)* Hebben we niets anders te doen?! *(Jaap en Hannie staan verschrikt op, Jaap trekt snel zijn muts van zijn hoofd)*

JAAP: *(nederig)* Goedemorgen, baas.

HANNIE: *(ook nederig)* Goedemorgen, meneer Haagsma. Kan ik binnen de tafel al opruimen?

KLAAS: *(kijkt hooghartig op hen neer)* Ik vroeg, of we niets anders te doen hebben?! *(als het stil blijft, gaat hij tierend en scheldend verder)* Jullie vreten mijn brood op, jullie hangen in mijn keuken rond, jullie zijn nog te lui om de ene poot voor de andere te zetten! Aan het werk! Werken zal je moeten voor mijn geld. Of denken jullie soms, dat je het zo maar in je schoot geworpen krijgt?

HANNIE: Nee, meneer Haagsma. Ik ga al. *(snelt via deur af)*

KLAAS: En jij? Was jij nog van plan iets te doen, Koning?

JAAP: Zeker, baas.

KLAAS: *(gemeen grijnzend)* Koning! Jij voelt je zeker hier de koning te rijk? Een beetje rondhangen, een beetje lanterfantten, een beetje mijn geld opstrijken.

JAAP: Nee, baas. Ik ga nu meteen. *(wil de rest van de boterhammen van tafel pakken)*

KLAAS: Laat liggen!

JAAP: Maar, ik heb... *(wil ze alsnog pakken)*

KLAAS: Liggen laten!

JAAP: *(kijkt Klaas bedeesd aan)* Ja, baas.

KLAAS: Mooi! En wat gaan we doen?

JAAP: Zegt u het maar, baas.

KLAAS: *(smalend)* Zegt u het maar, baas! Zegt u het maar, baas! Hoelang werk jij hier al?

JAAP: Ik...

KLAAS: *(weer tierend)* En jij weet nog niet wat jij moet doen, Koning?!

JAAP: Ja wel, baas. Maar ik dacht, dat...

KLAAS: *(smalend)* Hij dacht! De Koning dacht! *(tierend)* Een knecht denkt niet, Koning! Een knecht voert zijn opgedragen werkzaamheden alleen maar uit, Koning! Een knecht weet zijn plek, Koning! En waar is zijn plek, Koning?

JAAP: Bedoelt u... in de stal, baas?

KLAAS: *(weer smalend)* Goh, zeg! De Koning begint het een beetje te begrijpen. Hij vraagt zich al af of zijn plek misschien in de stal is. *(tierend)* En nu als de gesmeerde bliksem aan het werk!

JAAP: Ja, baas. *(snelt via deur af, zijn muts opzettend)*

KLAAS: *(kijkt in het rond, gaat dan zitten, kijkt naar het overgebleven brood)* Kijk daar nu eens! Zelfs het kostelijke brood laten ze liggen! Ze hebben het hier veel te goed, veel te goed. Het is een doodzonde! *(pakt het brood en eet het zelf op. Na even gaat de deur open en komt Janneke binnen. Ze ziet er wit en lusteloos uit, haar armen hangen langs haar lichaam)*

JANNEKE: Pappa?

KLAAS: *(nors)* Wat moet jij hier? Hoe vaak heb ik je nu al niet verteld, dat jij hier niets te zoeken hebt? *(als het stil blijft)* Nou? Wat moet je hier? *(eet rustig verder het brood op)*

JANNEKE: Mamma wil dat u een dokter laat komen.

KLAAS: Een dokter? Waar hebben wij een dokter voor nodig?

JANNEKE: Mamma voelt zich niet goed, pappa, en...

KLAAS: Ik voel me ook wel eens niet goed! Daar haal ik toch ook geen dokter bij? Die lui schrijven je van alles voor en het resultaat is dat je je nog beroerder gaat voelen, als je de rekening van ze binnenkrijgt. Zeg maar tegen je moeder, dat het morgen wel weer over is.

JANNEKE: En mamma zegt dat mijn medicijnen ook op zijn.

KLAAS: Dat is mooi, heel mooi! Dan stoppen we daar ook meteen mee.

JANNEKE: *(kijkt verschrikt)* Maar ik heb ze nodig, pappa!

KLAAS: Dat is wat die kwakzalver zegt, ja! Maar hoelang slik jij die troep al? Hebben we ook maar enige verbetering gezien? Die lui houden je alleen maar aan het lijntje. Ze denken zeker dat die Haagsma een lekker melkkoetje is. Bij die Haagsma is geld te halen. Nou, mooi niet! We doen het voortaan op mijn manier. Hier! *(geeft Janneke de overgebleven korsten van het brood)* Een beetje normaal eten zal je doen opknappen. *(staat op)* Daar beginnen we meteen mee. `s Morgens een bord havermoutpap, tussen de

middag vier sneeën bruinbrood met spek en 's avonds... (*Janneke begint te kokhalzen*) een flink bord... (*kijkt Janneke verbolgen aan*)
Wat mankeer jij?

JANNEKE: Niets... niets, pappa... (*houdt hand voor haar mond*)

KLAAS: (*kwaad*) Een stadsdeerne heeft je moeder van je gemaakt!
Bij het woord spek moet ze al overgeven. (*kijkt kleinerend naar Janneke*) In plaats van een flinke boerenmeid zit ik hier opgescheept met een ziek en zwak vogeltje. Had ik maar een zoon gehad! (*loopt via deur af. Janneke staart verdrietig voor haar uit. Even later komt Hannie voorzichtig om de deur kijkend binnen*)

HANNIE: Wat is er, Janneke?

JANNEKE (*schrikt op*) Hè?... eh... niets. Echt niets, Hannie.

HANNIE: (*kijkend naar Jannekes gezicht*) Niets? Waarom kijk je dan zo verdrietig?

JANNEKE: (*probeert opgewekt te praten*) Ik verdrietig? Nee, hoor.

HANNIE: Wat moet jij met dat brood?

JANNEKE: Dat moest ik van mijn vader... eh... dat moest ik van mijn vader opruimen. (*als Hannie haar ongelovig aankijkt*) Geloof je me soms niet?

HANNIE: Nee.

JANNEKE: Oh... (*dan ineens flink*) Omdat jullie het brood hadden laten liggen! Jullie zijn heel ondankbaar, terwijl mijn vader zo goed voor jullie is.

HANNIE: Wat zeg je? Je vader zo goed voor ons?

JANNEKE: (*fel*) Ja! Je zal nergens anders zo'n baas vinden.

HANNIE: (*schamper*) Nee dat is waar. Zo'n slechte als hij zal je nergens anders vinden. (*schudt haar hoofd*) Janneke toch, je praat tegen beter weten in.

JANNEKE: Dat is niet waar. Ik heb de liefste vader... (*laat zich in de stoel vallen, verbergt haar gezicht in haar handen, zacht snikkend*)... De liefste vader...

HANNIE: (*legt arm om Jannekes schouder*) Stil maar, kind. Je hoeft je vader niet te verdedigen tegenover ons. Wij weten toch hoe hij is.

JANNEKE: (*opkijkend naar Hannie*) Hij zei dat hij liever een zoon had gehad.

HANNIE: (*verontwaardigd*) Wat zei hij? Een zoon? Hij had helemaal niets moeten hebben! Geen zoon, geen dochter en geen vrouw! Dat soort mensen verdient het om alleen te zijn. (*aait Janneke over het hoofd*) Hoe durft hij zoiets tegen zijn dochter te zeggen. (*dan opstandig*) Ik zal hem eens de waarheid vertellen!

JANNEKE: (*springt op, angstig*) Nee! Niet doen, Hannie.

HANNIE: Waarom niet? Als ik het niet doe, doet niemand het.

JANNEKE: Dan zal hij je wegsturen, Hannie. Dan hebben mijn moeder en ik helemaal geen leven meer.

HANNIE: Mij wegsturen? Dat doet hij nooit. Hij weet heel goed, dat hij nooit een ander voor mij krijgt. Wie wil er nu werken voor hem? *(als Janneke haar angstig aan blijft kijken)* Goed, goed, ik zal mijn mond wel houden. *(fel)* Maar als je in mijn hart kon kijken, dan... dan... *(zwaait met gebalde vuist)*

JANNEKE: Dank je, Hannie. *(omhelst Hannie)*

HANNIE: We moeten er maar het beste van maken, kind. *(dan gaat de deur open en komt Klaas binnen, gevolgd door Marie. Als Klaas ziet dat Janneke Hannie omhelst, ontsteekt hij in woede)*

KLAAS: Wie denk jij wel dat je bent?! *(Hannie schrikt en laat Janneke los)* Eruit! Eruit!

HANNIE: Ik... eh...

KLAAS: *(tot Janneke)* En jij naar je kamer. Onmiddellijk. Je in te laten met het werkvolk!

JANNEKE: Ik... eh... ik viel, pappa en toen ving Hannie mij op.

KLAAS: *(onverbiddelijk)* Naar je kamer, zei ik. *(als Hannie wil wegsluipen)* Jij blijft hier.

HANNIE: *(nu brutaal)* En u zei. dat ik er uit moest.

KLAAS: Wat?! Nog een grote mond ook tegen mij!

MARIE: *(sussend)* Toe, Klaas. Het was niets.

KLAAS: Zo! Noem jij dat niets, noem jij dat niets?

MARIE: Nou ja...

KLAAS: *(gaat dreigend voor Marie staan)* Val jij je eigen man maar af, in het bijzijn van die meid! Toe maar!

MARIE: Nee Klaas, dat doe ik niet. Ik... *(dan ineens flink)* Je hebt gelijk, Klaas. Ik zal haar straks eens stevig onder handen nemen. Janneke, ga jij naar je kamer.

JANNEKE: Ja, mamma.

MARIE: Maar eerst bied je je verontschuldiging aan bij je vader. *(als Janneke haar ongelovig aankijkt)* Je hoort me. *(geeft Janneke nu onzichtbaar voor Klaas, maar duidelijk voor het publiek, een knipoog)*

JANNEKE: Ja, mamma. *(tot Klaas)* Het spijt me, pappa. Het zal niet meer gebeuren. *(snelt via deur af)*

KLAAS: Dat zal het zeker niet. *(tot Hannie)* Zo! En nu wij.

MARIE: *(snel)* Laat haar maar aan mij over, Klaas.

KLAAS: Dit kan ik anders best zelf af.

MARIE: Natuurlijk kun jij dat, Klaas. Maar je moet je al met zoveel zaken bemoeien om het hier draaiende te houden. Toe maar, ik red het wel. *(tot Hannie, fel)* Wie verbeeld jij je dat je bent?

HANNIE: *(kijkt Marie nu ook ongelovig aan)* Ik?

MARIE: Ja, jij!

HANNIE: Niemand, mevrouw. Niemand, maar...

MARIE: Juist! Niemand! En omdat jij hier niemand bent, hoor jij je plaats te weten.

KLAAS: *(knikt instemmend)* Heel goed, Marie. *(draait zich om en loopt via deur triomfantelijk weg)*

HANNIE: Maar...

MARIE: Spreek me niet tegen! *(legt vinger nu tegen haar mond en beduidt Hannie niets meer te zeggen, terwijl ze doorpraat)* Een schande is het, zoals jullie je tegenwoordig gedragen. *(luistert aan de deur)* Jullie moeten dankbaar zijn, dat jullie hier mogen werken. *(ze luistert nog even aan de deur, draait zich om)* Hij is weg. *(loopt naar Hannie toe, zachtjes)* Het spijt me, Hannie. Maar ik kon niet anders.

HANNIE: Ik weet het, mevrouw. Het geeft niets. Ik ben er aan gewend om afgesnauwd te worden.

MARIE: Oh, maar ik bedoelde het niet echt, hoor. Ik deed het voor mijn man. Als ik het niet had gedaan, dan... *(zucht)*

HANNIE: Het geeft echt niets, mevrouw. Ik begrijp het allemaal wel. Maar één ding begrijp ik niet.

MARIE: Wat begrijp je niet, Hannie?

HANNIE: Dat uw man u en Janneke zo behandelt. Dat u dat allemaal van hem neemt. Dat hij Jaap en mij als grof vuil ziet, nou ja... leuk is het natuurlijk niet, maar zo hoort hij met zijn vrouw en dochter niet om te gaan. Een schande is het! En waarom? Jullie zijn de twee liefste mensen die ik ken.

MARIE: Dank je, Hannie.

HANNIE: Ik meen het echt. Maar ik snap niet, dat u met hem bent getrouwd. *(schrikt van haar woorden)* Het spijt me, mevrouw. Dat had ik niet mogen zeggen.

MARIE: *(glimlacht)* Nee, dat had je niet mogen zeggen, Hannie. Maar Klaas... eh... mijn man is niet altijd zo geweest. Toen ik hem leerde kennen, was hij een knappe, vrolijke en opgewekte kerel. Ieder meisje in ons dorp was gek op hem, ik ook natuurlijk. Ik was zo trots als een pauw, toen hij met mij wilde verkeren. Wat waren die andere meiden jaloers op mij!

HANNIE: *(nuchter)* Ik kan het me niet voorstellen.

MARIE: Toch is het zo, Hannie. Wat was ik verliefd op hem. Ik volgde Klaas blindelings en geloofde alles wat hij zei. *(haar gezicht betreft)* Mijn ouders mochten hem niet, ze vonden hem een Don Juan. Toen ik met hem getrouwd was, veranderde hij compleet. Zijn mooie

praatjes werden snauwerijen en zijn gulheid ging over in gierigheid. Niets kon meer, iedere cent werd opgepot.

HANNIE: Daar weet ik alles van. Ik heb in die dertig jaar, dat ik hier nu werk, nauwelijks opslag gehad. *(de deur vliegt open en Jaap stormt naar binnen)*

JAAP: Ik verdom het langer! Nu gaat hij te ver! Ik pak mijn biezen en vertrek.

HANNIE: Rustig, Jaap. Rustig. Wat is er aan de hand?

JAAP: Wat denk je? Die Haagsma natuurlijk weer! Die schoft! *(bemerkt nu pas dat Marie ook aanwezig is, schrikt)* Eh... oh... neemt u mij niet kwalijk, mevrouw. Maar uw man... *(laat zich op een stoel vallen)* Ik kan er niet meer tegen.

MARIE: *(zucht)* Wat heeft mijn man nu weer gedaan?

JAAP: Ik vroeg alleen maar, of ik met de kerst twee dagen vrij mocht hebben, om naar mijn ouders in Oosterwolde te kunnen gaan.

MARIE: Dat lijkt me heel redelijk. Had mijn man daar bezwaar tegen?

JAAP: Bezwaar is het woord niet, mevrouw. Hij foeterde me uit en vroeg of ik soms dacht dat hij gek geworden was. "Wij werken gewoon door met de kerst", zei hij. Toen ik zei, dat ik het hele jaar nog geen vrije dag had gehad, snauwde hij me toe, dat ik niets te klagen had en mijn werk eens een keer goed moest doen. En eerlijk, mevrouw, ik werk van de vroege morgen tot de late avond.

MARIE: Ik weet het, Jaap. Zo'n beste knecht als jij, hebben we nooit gehad. *(weer zuchtend)* Ik wil het er wel met mijn man over hebben, maar ik denk dat het weinig uithaalt.

HANNIE: Zegt u maar niets. *(tot Jaap)* Jij gaat met de kerst naar je ouders toe!

JAAP: *(hoogst verbaasd)* Wat zeg jij?!

HANNIE: *(beslist)* Je hoort me. Jij gaat naar je ouders om de kerst te vieren. *(tot Marie)* En Janneke en u gaan met mij mee de kerst doorbrengen.

MARIE: Met jou mee? Waar naartoe?

HANNIE: Naar mijn zuster in Zwolle.

MARIE: Naar jouw zuster in Zwolle? Hannie! Je denk toch niet, dat mijn man dat goed zal vinden? En Jaap naar zijn ouders?

HANNIE: Nee, dat denk ik zeker niet! Maar het is genoeg geweest, mevrouw. De maat is meer dan vol. Meer dan vol! *(even is het stil, dan slaat Jaap met zijn vuist op tafel)*

JAAP: Meer dan vol! We gaan lekker met de kerst met z'n allen weg.

MARIE: *(aarzelend)* Ik begrijp jullie gevoelens best, maar... Janneke en ik blijven hier.

JAAP: *(teleurgesteld)* Maar, mevrouw...

MARIE: Nee, Jaap. Dat gaat echt niet. Maar ik vind wel, dat jullie moeten gaan. Daar hebben jullie meer dan recht op. Maak er maar een fijne kerst van met jullie familie.

HANNIE: En u dan? U heeft ook rechten en voor Janneke zou het ook wel eens goed zijn er even uit te zijn. *(Marie schudt zachtjes haar hoofd)* Waarom nou niet, mevrouw? Denk nou eens een keertje aan u zelf.

JAAP: Ja, dat vind ik ook. Ik heb een nog beter idee. U gaat met Hannie mee naar haar zuster en ik neem Janneke mee naar mijn ouders. *(Marie en Hannie kijken Jaap verbaasd aan, er valt een stilte)*... Dat vinden mijn ouders heus wel goed hoor. Ik heb ze al zoveel geschreven over Janneke en dat ik haar... *(beseft dan wat hij zegt, weer valt er een stilte. Marie en Hannie blijven Jaap aanstaren)*... Nou ja... ik dacht alleen maar dat het voor Janneke leuk zou zijn...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto